

teologiaj ĉefverkoj estas, krom „Scivias”, „Liber vitae meritorum” (Libro pri meritoj de la vivo) kaj „Liber divinorum operum” (Libro pri verkoj de Dio). Pro kontaktoj de sia familio kun nobelaro kaj altaj ekleziuloj ŝi iĝis konata en tuta Eŭropo kaj korespondadis kun famaj personecoj, sciencistoj, eĉ kun episkopoj kaj reĝoj. Ekde 1160 ŝi faris grandajn vojaĝojn, vizitis multajn urbojn en Germanio kaj en Francio por prediki kaj gvidi teologiajn disputojn. Ŝi ne hezitis kritiki malvirtojn de ekleziuloj kaj herezaĵojn, i.a. de la kataroj. Post la morto de Volmar ŝi kunlaboris kun la monako Gottfried kaj kun Wibert de Gembloux, kiuj komencis verki ŝian biografion, sed ne kompletigis ĝin. Ŝi mem antaŭvidis sian morton. Ŝian biografion poste kompletigis la monako Theoderich de Eternach, konserviĝis pli ol 300 ŝiaj leteroj, tekstoj de profetaĵoj kaj antaŭparoloj al ŝiaj verkoj, el kiuj ni ekscias pri kialoj de ilia kreo.

Inter ŝiaj verkoj troviĝas du „interlingvistikaj” interesaĵoj: vortaro de *Ignota Lingua* (nekonata lingvo) kaj aparta *alfabeto*. Ne temis pri grandaj aŭ kompletaj verkoj, tial ili nek estis presitaj, nek transprenitaj de Patrologia Latina, kolekto de gravaj ekleziaj tekstoj fare de Jacques Paul Migne, inter 1844–1855. La unuan publikigon kun titolo «*Lingua Ignota per simplicem hominem Hildegardem prolata*» faris Friedrich Roth en 1880. Esperantisto Willem Manders malkovris ĝin en 1958 kaj verkis prie artikolon por la bulteno de ISAE. En 1986, «Basler Hildegard Gesellschaft» republikigis kaj reviziis la eldonon de Roth, kaj, fine, en 2007 kaj 2008 aperis eĉ du komentitaj eldonoj kun tradukoj: en la francan lingvon fare de Arnaud de la Croix, filozofo kaj historiisto kun speciala intereso pri mezepoka literaturo, kaj en la anglan lingvon de Sarah Higley, konata interlingvistino kaj mem aŭtorino de fikcia lingvo, kiu projekcias la inventaĵon de Hildegard al lingvo-projektoj tra la historio de lingvoinventado ĝis conlangs. Kaj la «nekonata lingvo», kaj la alfabeto estas menciataj en la biografioj de Hildegard fare de monakoj Gottfried kaj Theoderich kaj en «Acta Inquisitionis», aktoj kolektitaj por ŝia sanktigo. Ŝi mem skribis en la antaŭparolo al «Liber vitae meritorum», ke dum ŝiaj vizioj montriĝis al ŝi aperaĵo klariganta diversajn naturajn okazaĵojn, donanta konsilojn por multaj personoj kaj harmonia simfonio de ĉielaj revelacioj, kaj transdonanta nekonatajn lingvon kaj skribon. Ankaŭ el ŝia letero el la jaro 1153 al la papo ni ekscias, ke inter aliaj donaĵoj, Dio transdonis al ŝi la nekonatan lingvon.

La verkoj konserviĝis en kelkaj kodeksoj; la plej impona estas la t.n. „giganta kodekso”, Rupertsberger Riesenkodex, nun en la Universitata kaj Landa Biblioteko Rejno-Majno (Hochschul- und Landesbibliothek RheinMain) en Wiesbaden. Ĝi pezas 15 kilogramojn kaj konsistas el 481 folioj de pergameno (46 oble 30 cm). Diversaj skribistoj skribis ĝin fine de la 12-a jc., ankoraŭ dum la vivo de Hildegard, sub gvido de monakoj Volmar kaj Wibert. Ĝi enhavas ŝiajn verkojn kun escepto de medicinaj kaj natursciencaj. „Ignota lingua” estas sur folioj 461-464 kaj la alfabeto sur 464 v (verso, t.e. dorsflanko). La kodekso ne estas publike alirebla, sed videbla en interreto. La dua estas «Codex Cheltenhamensis», nun en Berlino (Staatsbibliothek Preussischer Kulturbesitz). Ĝi ekestis kiel kopio ĉirkaŭ la jaro 1300, entenas biografion de Hildegard kaj diversajn aliajn verkojn inklude de la vortlisto kaj alfabeto (Lat. Quart. 4° 674, folioj 58 r [recto, t.e. frontflanko] ĝis 62 r.), la glosaro enhavas unu vorton pli ol la unua kodekso. La tria kodekso, «Codex Hildegardensis» kies kopio estis konata al esperantistoj de la biblioteko de Hofburg en Vieno, perdiĝis. Restas la stuttgarta kodekso, nun en wŭrtemberga biblioteko en Stuttgart, skribita inter 1154 kaj 1178 en Rupertsberg. Ĝi entenas sur folio 28 antifonon „O orzchis